מהל׳ פסה"מ ב"ז מהל׳ פסה"מ

בא ב מיי פ"ג שם הלכה טו: בב ג מיי פ"ג מהלכות אבות

הטומאה הלכה יג:

הוה מפרשינן בטעמא דרבי יוחנן

משום דיליף משחיטה אע"ג דלאו

עבודה היא הוה ניחא:

לאתויי שחימת קדשים בפנים.

השוחט והמעלה (לקמן דף קית.) שוחט

עוף בפנים ומעלהו בחוץ פטור מ"מ

אין מטמאה בבית הבליעה דילפינן

לקמן מטריפה ויש כבו לומר לא דמי

שוחט עוף בפנים דאינו מטמא

היינו טעמא דגם בחוץ אינו מטמא

ומטעמא בו דהועילה השחיטה לחיוב

כרת בשביל כך אין לומר דאם עלה

בהמה או עוף ששחט חוץ דיקרב

אלא פשיטא דירד דמה ענין זה לזה

חיוב כרו לומר לא ירד פשיטא

דשוחט בהמה או עוף בחוך דמשום

שחייב כרת לא נאמר דאם עלה לא

ירד ולעולם לא נאמר לא ירד אלא

היכא שמצינו דוגמתו כשר בפנים

ובריש מעילה [דף ג.] דמשוה להו

דכל היכא דאין מטמאין אבית הבליעה הכי נמי לא ירדו היינו

דוקא בדבר שיש בפנים כשר

כוומייהו. ברו"ך: מליקת זר לא תרד. לרבי

תרד כמו לילה ויולא ודרום דעבודת

דם לא יליף ר' יהודה מבמה:

אין קידוש כלי שרת במנחה

שרת הוא כהו פסולו בקודש קרינא ביה

ושמא כיון דתחילת עבודתה ביד ולא

נתקדש בכלי שרת בתחילת עבודה

לא חשיב פסולו בקודש ולא דמי

לשָחיטה דסכין מקדשה ליה:

יכול תהא שחימה שהיא לפנים

הבליעה בו'. הא דמלרכינן הכא

קרא לשחיטת עוף קדשים שמטהרת

מידי נבילה ולענין איסורי הנאה לא

מלרכינן קרא לשחיטתה שמטהרת

מידי נבילה לא דמי דקדשים אין

הכשר אכילתן בשחיטתן אבל איסורי

הנאה הכשר אכילתן בשחיטתן אע"ג

דהשתא מיהא אין שחיטתם מכשרתן

באכילה מ"מ מטהרתן מידי נבילה:

ואין דנין דבר שלא בהכשרו

בקונטרס בו ושחיטת חולין בפנים

לאו משחיטת חולין בחוץ ילפינן אלא

משחיטת קדשים בפנים ילפינן ואם

תאמר אם כן מליקת חולין בפנים

וקדשים בחוץ נילף נמי ממליקת שמאל

ולילה דהוי שלא בהכשרו ביו משלא

מרבר שהוא בהכשרו. יי פי׳

משמאה בגדים אבית

בבמה. תימה כיון דנתקדש בכלי

שמעון אבל לר׳ יהודה

ואע"ג דתרד מדתנן פ׳

 ל) [לקמן קיט:], כ) ח״כ אחרי
 פ״״ב ה״, ג) ח״כ שם הי״ב,
 ד) עי תמורה ד:, ס) לעיל נא.
 לקמן פד:, ו) [לעיל סח: וש״,
 נעיל כ, ח) אחרי פר׳ ה פי״ב, ני כש"ק ופנים מאירות:

מוסף רש"י

בחיב ולא מבחות. וזמו זמוי בחיב ולא מבחות. וזמו זמוי שלמים להי אומם (ויקרא יז) שלמים להי אומם (מקרים) בשעת הימר במות וכתיב אותם מיעוטת, אלמת זבתים הוא בחיב בהו ולא עופות ומנתות מחות בחיב בהו ולא עופות ומנתות (לקמן קיט:):

שינויי נוסחאות

: מ"ש) ולא ידענא איזה היא ב] מנחה בבמה אין עופות ב] מנחה בבמה אין עופות בבמה (כייצי): ג] נוס' הילקוט פר' לחרי רמו קפ"צ מ"ט וזבחו זבחי שלמים זבחים ולא עופות ובחים ולא מנחות (הגרי"ב): ובחים ולא מנחות (הגריב): דן 5"ל כלי (שחכי־): הן נ"לו אך נבילה שאין מהרת (כייד: אוכיה ברש"י): ון 5"ל (ב"א המול"יק ק"ץ הפ"ץ סימ"ן) אביא מלק קדשים בחוץ וחולין בין מבפנים בין מבחוץ (שמכ״י): ון בס"י איתא שחיטה לפנים מאה ונלינון. ונו' כש"י שכחב מטמאה (גליון), וע' רש"י שכתב דבת"ל הגי' כלפנינו, ועפ"ז הגיה בה"ז כלפנינו (דק"ם). וע'' בנוס' רש"י כת"י: ח] ל"ל ששווה וכו' לש" מח"י: הן ("ע" ששווה וכרי
אף כל ששוות ("שחכי"):

מ] מינת לו נמחק (ש"ח):

ין מינת דלא נמחק (ש"ח):

יא] ל"ל בבמת סיני (כ"יב) ועיין

מ"ש ומלפה איתן. ור' אות ג:

יב] ל"ל וכל נפש (נייון): יג] שתהא (ש"מ): יד] נס"ל נוסף ינן שתהא (ש"מ). יון כטיט נוסף: הרי נבילה אמורה (ש"מ): מון 5"ל מון 5"ל מתניתא (ש"מ): מון 5"ל חולין לא שוותה (ש"מ): יון 5"ל חולין שלא בהכשר (ש"מ): יון 5"ל דהא מתניתא מוקמינן לקמן (ש"ח): ים] מיכת היא נמחק (ש"ח): ב] ל"ל פנים מגלן. שחיטת פנים דקדשים דאינה מתרת את האיסור מנלן דלא תטמא ומשני כו' והד"ל (ש"מ): בא] דהא מטעמא דכרת אוקימנא כל"ל (שמכ"י): ארקימנא ככ"ל (שחכ"י): כב] ועוד י"ל דלא דמי כל"ל (צ"ק). ולפ"ז ל"ל דשוחט. ועי" ק"ד וכלה"מ שדחו הגהת ל"ק, ן ל זכום לו טולוו סופע ל קל וכן בטה"ק פי' גי' דידן: בגן נ"א מטעמא וכר' ובשביל כך (ד"ו): כר] נ"א חיוב כרת ללא ירד לומר דשוחט בהמה ליא ידר לוכר דשוחט בהמה או עוף בחוץ דמשום שחיים כדת מה עד ולעולם או עוד ולעולם עובר (באחים: כה) ל"ל הא בכר (באחים: כה) עי"ל: כה) ל"ל כל"ל כה) בתמשרו שאינו מטמא משלא (שים): כה) בש"מו בתו שאינו ווחס בינו שימורה האומור: נוסף כיון שמתרת האיסור: במ] ("מ לגבוה (ש"מ): ל] ("מ לענין טומאה כבחוץ לענין טומאה כבחוץ כדאוקימנא אם הועילה לו שחיטת חוץ וכו' ואע"ג דלענין אכילה שוו כיון דבחוץ לא מטמו בפנים נמי לא מטמו דאי אמרת ניטמו נמצא דלא ראי אמרת ניטמו נמצא דקא **שוו בפנים כבחוץ** (כי״ב וג׳ ומזבח כפרה):

שימה מקובצת

לאתויי שחישת קדשים בפנים. וה"ה דהוה מני למימר לאחויי פיגול ונותר וטמא דאם עלו

לא ירדו ואין מטמאין בגדים אבית הבליעה, וסיפא לאמויי רובע ונרבע כדפ״ה, אלא נקט הדומה למתני קדשים מבחון דקתני במתניתין, וכן

נמי מנחה מזבח. ומשחיטה נמי ליכא לחינותר חשום דכשירה דור כדמי

דלא תנן לה במתני': הנוסר והטמא. ולא אמרינן נפקי להו מהיתר אכילת קדשים וחל עלייהו איסור נבילה למפרע: דישנה בבמה. בזר: לדברי החומר. בפ' חחרון (לקמן דף קיג.) ר' יהודה חומר חין מנחה בבמה: ובחים. ויובחו ובחים שלמים בסיני או (שמות כד): חין הידוש כלי שרת במנחה בבמה. הילכך

לא ילפינן זר במקדש לענין קמילה מזר בבמה דלא דמי הך קמילה להך קמילה דבמקדש הואיל וקידשה בכלי שרת איפסלא בזר: ה"ג בתורת כהנים יו להך מתני׳ יכול תהא מליקה שהיא לפנים מטמאה כו': הא נמי נכילה היא. מאן לימא לך דלאו נבילה היא נהי דהותרה מליקת חטאת העוף לכהנים מגזירת הכתוב מלכל חטאתם כדאמרן בפרק [בית שמאי] (לעיל דף מד:) עולה שלא הותרה להם תטמח בבית הבליעה: אלא מלמוד לומר טריפה. ונפש יבו אשר תאכל נבילה וטריפה (ויקרא יו) ובנבלת עוף טהור מיתוקמא קרא בת"כ ש והאי טריפה קרא יתירא הוא לדרשא כדלקמן שחי חפשר לשומעו כמשמעו שיהא עו טריפה מטמא בבית הבליעה מחיים אם טריפה חיה דן ואם אינה חיה הרי בכלל נבילה והא מתני' מון לקמיה [ע"ב] מיתוקם כר"מ דאית ליה שחיטת עוף טהור מטהרת טריפתו מטומאתו ולא דריש ליה להאי קרא להביא טריפה ששחטה שתטמא הילכך דריש ליה למעוטי מליקה שהיא בפנים ושחיטה שהיא לפנים ומשמע ליה קרא הכי נגילה שהיא כטריפה היא דמטמאה: מה טריפה. אין טריפות המאורע בה מתיר שום איסור שהיה בה מתחילה: אף נכילה. שאין נבילות המאורעת בה מתיר את האיסור יצא נבילות הבא לה ע"י מליקת פנים בהכשר הואיל ומתיר את האיסור שבחייה לא היתה ראויה לקרב לגבוה והותרה במליקה זו: יכול מהח שחיטה שהיח לפנים. ובת"כ גרסי׳ לה הכי יכול השוחט חולין בפנים וקדשים בין מבפנים בין מבחוץ כו': הא נמי נבילה היא. מי יימר דלאו נבילה היא הואיל ושחיטה בפנים בעוף לא שייכא וכן בקדשים בין בפנים בין בחוץ כו': **מ"ל טריפה.** כלומר נבילה שהיא כטריפה מטמאה: ששוות בפנים כבחוץ. דכאן וכאן היא אסורה: ה"ג ילא השוחט חולין בפנים וקדשים בין בפנים בין בחוץ הואיל ולא שוו בפנים כבחוך אין מטמאין. ולקמן מפרש וחזיל: בשלמה חולין שוותה ביו שחיטתן בפנים כבחוץ. שהרי חולין שחוטין בחוך אין מטמאין ואפיי שלא יו בהיכשרו כגון עוף טריפה ששחטה דהא מתניתין יהו לקמן כר"מ

ולימעמיך שלא היה פסולו בקודש לאתויי מאי. מימה דילמה לאמויי צעל מוס דהה משמע דטעמה דור לר' יוחנן משום דיליף מבמה ובעל מום לא הותר בבמה כדמוכח לעיל בריש פ"ב (דף טו.) דפריך מה להלד השוה שבהן שכן לא הותר בבמה ואי

> וליטעמיך שלא היה פסולו בקודש לאיתויי מאי אלא רישא לאיתויי שחימת קדשים בפנים סיפא לאיתויי מליקת חולין בחוץ תניא כוותיה דרבי יוחנן מלקה זר מלקה פסול אבית מממאין אבית אהפיגול והנותר והממא אין הבליעה א"ר יצחק שמעתי שתים אחת קמיצת זר ואחת מליקת זר אחת תרד ואחת לא תרד ולא ידענָא אוֹ אמר חזקיה מסתברא בקמיצה תרד מליקה לא תרד מאי שנא מליקה דישנה בבמה קמיצה נמי ישנה בבמה וכי תימא אין מנחה בבמה אין עופות נמי בבמה דאמר חרב ששת לדברי האומר יש מנחה בבמה יש עופות בבמה לדברי האומר אין מנחהם אין עופות מ"מם יזבחים ולא מנחות זבחים ולא עופות אלא אימא אין קידוש בכלי דו שרת במנחה בבמה: מלק בשמאל או בלילה כו': ת"ר סגיכול תהא מליקה שהיא לפנים מטמאה בגדים בבית הבליעה תלמוד לומר 2נבלה הא נמי נבלה היא אלא ת"ל מריפה מה מריפה שאין מתרת את האימור אף כלח שאין מתרת את האיסור יצא מליקה שהיא לפנים הואיל והיא מתרת את האיםור אין מטמא בגדים בבית הבליעה הביא ו המולק (ק"ץ חפ"ץ סימן) יקדשים בחוץ ומולק חולין בין מבפנים בין מבחוץ הואיל ואין מתירין את האיסור מטמאין בגדים אבית הבליעה יתניא אידך יכול תהא שחיטת ו חולין לפנים י וקדשים בין מבפנים ובין מבחוץ מטמאה אבית הבליעה ת"ל נבלה הא נמי נבלה היא אלא ת"ל מריפה מה מריפה שווה ח בפנים כבחוץ אף כל שוות בפנים כבחוץ יצא שחיטת חולין בפנים וקדשים בין מבפנים בין מבחוץ הואיל ולא שוו בפנים כבחוץ אין מטמאין בגדים אבית הבליעה בשלמא חולין לא שוו בפנים כבחוץ אלא קדשים אידי ואידי פסולין נינהו יאמר רבא אם הועילה לו שחימת חוץ לחייבו כרת לא תועיל לו יו למהרה מידי נבילה אשכחן חוץ פנים מנלן הואיל ולא שוו בפנים כבחוץ אי הכי מלק קדשים בחוץ נמי לא דלא ז שוו בפנים כבחוץ אמר רב שימי בר אשי דנין דבר שלא בהיכשרו מדבר שלא בהיכשרו ואין ידנין דבר שלא

תורה אור השלם

בג ד מיי שם הלכה יב:

1. לרש"י צ"ל פסוק זה: וַיִּשְׁלָּח אָת נָעֲרִי בְּנֵי יִשְׂרְאֵל וַיִּעֲלוּ עלת וַיִּוְבְּחוּ זְבְחִים שְׁלְנִים לָיהוְה פָּרִים: שמות כד, ה י יין יייד, בי ולהגרי"ב ורש"ש צ"ל פסוק זו למען אשר יביאוּ בּני ישׂראל קמען צָשֶׁר יָבִיאוּ בְּנֵי יִשְׁרָאֵל אֶת וְבְחֵיהָם צֵשֶׁר הַם וֹבְחִים על בְּנֵי הַשְּׁרָה וְדֶבִּיאָם לִיהֹנְה אֶל בָּתַח אֹהֶל מוֹעֲר אֶל הַבּהַן יובחו זבחי שלמים ליהוה יותם: 2. וכל נפש אשר תאכל נבלה וְבְל נָפֶשׁ אֲשֶׁר האבל וְבַלְּה וְעַרְפָּה בְּאֶוְרָח וּבְגַּר וְכָבֶּס בְּגָּרִיו וְרְחַץ בַּמִּים וְטְמֵא עַד הָעֶרֶב וְטְחֵבר: וויקרא יז, טו הָעֶרֶב וְטְחֵבר: מיקרא יז, טו
 גו אֶת אָהַרֹן וְאֶת בְּנִיוֹ ים אַר גּאָנין אָר הָעלָה הָוא לֵאמר זאת תוֹרֶת הָעלָה הָוא הָעלָה עַל מוֹקְרָה עַל הַמִּוְבָּה בָּל הַלְּיָלָה עַד הַבּקֶּר וְאֲשׁ הַמִּוְבָּחַ תּוּקָד בּוֹ: ויקרא ו, ב

נוםחאות רש"י כת"י **אנא.** כל דרישא לאיתויי שחיטת

קדשים בפנים דאין מטמאין תנן לה במתניתין: סיפא. כל שלא היה פסולו בקודש: לאסויי מלק היה פסוט בקודש: נחסויי מנק חולין בחוץ. דמטמא דלא מנן לה במתני וה"ה נמי דמלי למימר לאתויי נרבע ומוקלה ונעבד ואתנן ומחיר דמליקתם מטמא שלא היה ומחיר דמליקתם מטמא שלא היה פסולם בקודש והאי דנקט הא משום דתנו במתניתיו מלה חוליו מפוט דמתן בממפינהן מכק מופן בפנים וקדשים בחוץ ולא תנא מלק חולין בחוץ: **מלקה פסול**. כגון בעל מום: הפיגול והנותר והעמא. אע"פ שאסורין באכילה ובהקרבה אינן מטמאין בבית הבליעה חינן מטמחין בבית הבניעה וגם אמרינן כל שאינה ראויה ואכי או להקרבה לא אשתראי מליקה לגבה כבין ואא ילאה מכלל נבילה שמלוקה נבילה היא ומגזירת הכתוב הוחרה באכילה במטאת העוף ולהקרבה בעולת העוף וזו שאינה ראויה לכך הרי היא שחינה רחויה נכך הרי היח בטומאתה אשמועינן הכא דכיון דפיגול מרלה לפיגולו מהני מליקה טהר ונותר וטמא בשעת מליהתן נוסה ונחתר ושתח בשעת תניקמן ראויין היו ולאחר מכאן נפסלו מליקמן מניסרמן: אחש סרר. אם עלח למובח: (א ידעוא הידי. איני יודע על אחה מהן שמעתי חרד ועל איזה לא תרך: דישום בכמה. אית ליה הכשירא בזר שהעבודה בבכורות בבמה: לדברי האומר. בפרק אחרון: זכחים. ויעלו עולות ויזבחו זכחים שלמים וגו' בכמת סיני כתיב: ואין קידוש כלי שרם במנחה בבמה. דבבמה לא הוי כלי שרת כדאמרינן בפרק בתרא (דף שרנו כתמתיקן בפרק בתוח (דף קיט:) אשר ישרתו גם בקודש והילכך לא ילפינן זרות דפנים במנחה מזרות דמנחות בבמה דכיון דקדשה בכלי שרת פסל בה ה"ג בתורת כהנים להא מתניתה יכול מהה מליקה שהיה מתניתה יכול מהה מליקה שהיה מחורה שומאה בדות הבליעה. תמניתם יכול ספא מליקה שהיא בסיא מניקה שהיא כפנים מטחאה בנים הבליעה. ובמליקת ספולים כגון בשחאל או בכלילה איצטררך ליה דאילנו מליקות כשרות בהדיא איתרבו בפרק ב"ש (דף מד:) לכל חטאתם לרבות (דף מד:) לכל חטאתם לרבות (יף מו.) לכל מטמום לובות מטאת העוף: פ"ל נכילה. והפש אשר תאכל נכילה וטריפה ובנבלת עוף טהור מתוקם קרא במורת כהנים: הא נמי נכילה היא. כלותר היכי מלית למעוטי מהאי הרא הלכתה להוציאה מכלל נבילות:

רילמא הא נמי נבילה היא שהרי אמר רבא. שחיטת פנים דחולין הוא דנפקא לן מהך דרשא אבל קדשים לא לריך למילף מינה דממילא נפקא לן דלא מיטמאו עופות לא הוחרה אלא החלומה בהרשר קדשים שחוטין בחוץ דאם הועילה שחיטת חוץ לחייבו עליו כרת משום שחוטי חוץ כדמרבינן ליה בפרק השוחט והמעלה (לקמן דף קו.) מאו מ"ל טריפה. ואמריגן לקמן בפירקין דהאי טריפה ימירא הוא: אשר ישחט לרבות שחיטת עוף אלתא שחיטה היא ₪ שתה: לא חועיל. בתתיה: ה״ג אשרחן חוך פנים מכלן בו: ומשני הואיל ולא שוום בפנים כבחוץ. דהא כאו אוקימנא דבחוץ לא מטמא ואע"ג דבאכילה אסור בטומאה מיהא לא שוו: אי הכי מלק קדשים. דקתני יצא מליקה שהיא לפנים. ואפיי יצא מליקה שהיא לפנים. ואפיי פסולה הואיל ומתרת את האיסור שאם עלתה לא תרד אינה מעמלה: ה"ג בת"כ יכול השוחע לעיל מיטמאין: הא לא שוו בחוץ כבפנים. דהא בפנים הכשירו במליקה: דנין דבר שלא בהכשירו. שחיטת קדשים בפנים: מדבר שלא בהכשירו. שחיטת קדשים בחוץ וכן שחיטת חולין בפנים משחיטת חולין טריפה בחוץ: ואין דנין דבר שלא בהכשירו. כגון מליקת קדשים בחוץ: מדבר שבהכשירו. מליקת קדשים בפנים: בזרגר' ר"מ אומר אינה מטמאה. בקל וחומר: חולין כפנים וקדשים בין מבפנים וכין מכחוך יטמאו כבים הכליעה רבי

קושא דילמא האי נמי נבילה חשיב לה דלא נעשית בהכשירא: ה"ג ילא השומט חולין פפנים וקדשים כין מפחון הואיל ולא שו מפסים בין מבחון הואיל ולא מו מבחים היו הלמקו מפרים בשלה חולין לא שוומה שחיים בחוץ כפנים דבחים כשרן במחים הלא קדשים אירי ואירי בין מבפחים בין מבחוץ פסולה בשחיים: אם סושילה לו שמיטת פונים דקדשים הליהים מרתה אם הלישור מגלן דלא מעולה. ונשצי הואיל ולא שוו לענץ לן פנים בכחן דבחוץ לא מבים ליכא כרת: מולן קדשים נמוץ או שו בפנים במחן. הוא בפנים הכשירה במליקה: שלא בהפשירו. מליקת שוי בפנים במוש בין ביל בשלא במושה בין ביל במבישרו. מליקת קדשים בחוץ: מדב שהשבילות מליקת קדשים בחוץ: און וצון דכר שלא בכפשרו. מליקת קדשים בחוץ: חוד בפנים בחוץ הואי בשוים בשלא במבירו. שלא משחינות קדשים בחוץ הין בפנים בחול שלא משחינות חולין בחוץ גמרי אלא משחינות קדשים בפנים מה קדשים בחוץ הין במוש הלא משחינות ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה לא מטמו ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה בין לא מטמו ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה לא מטמו ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה לא מטמו ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה הלא מטמו ולפילו שלא בהכשירו כש"כ חולין שיש בהן לד שחיטה לא

מידננת המום זטשרה בור נופי. לעניל לרי יותן לפי שני, דאת ליה לרי ינחק השחיטה לאו עבודה היא מדקאתר קמינה חרד ולא יליף משחיטה דקמינה כנגד שחיטה: אין קירוש בלי שרת בבשר. כלומר לעולם בין טופוח בין מומה איפא בנמה, מיהו [מלקה] דאין לרך קירוש כלי יליף מכמה, אבל מומה דבעי קירוש כלי לא ילפיטן זרות דמנחה (מבנים) [בפנים] מזרות דמנחה שבבמה משום דכיון שקדשה בכלי שרת פסול בה זר, אבל בבמה לא היה קירוש כלי שרת כדכתיב אשר ישרתו בקודש כדאמרי בפ׳ בתרא (דף שעש): בוה שריש מתרת את האיסור. פי׳ דאם עלתה תרד, ילאת מליקה פסולה שהיא לפנים שהיא מתרת את האיסור שאם עלתה לא תרד ולכר אין מטמאת. וא"ת לר"מ דאמר מלה ונמצאת טריפה אינה מטמאה וא"כ אית ליה דלא תרד. מאי האמר הכא מה המיפור שהם עמוה כנו עד דרכן קין מעומת. ח"מ כד"כ דמור מנק המנמח עדים היהם מעמה חייר פית כיה דכם עדר, ומה קחור היכח דעריפה אינה מחכר את האינה. די דהייק הכא מה טריפה אין עריפהה מחרה את האיקור כדי ילאת מליקת פסולה כי ליטור דפסול מליקה (ועילה) על ירדו: אשכחן חוץ, משום דהועיל לו שחיעת חוץ לחייבו כרת כדמרביען ליה לקמן (דף קנה): הואיל ולא שוו בר. כלומר כי היכי דאמר בחולין לא שוו משום דבחוץ בסרים הן, קדשים נמי (אנמרעין) לא שוו הואיל דבחוץ יש כרת מה שאין כן בפנים, וואגמרעון דכמו שבחוץ לא מעומא מפכנים נמי

דמטהר טריפת העוף שחוטה ומוקי

בפנים בין בחוץ נבילה זו שווה בהם שאין כאן חורת שחיטה:

לא מטמא, דאי אמרס איטמו לא שוו בפנים ככחוך: דגין דבר שלא בחבשרו בורב ושלא בחבשרו בור. וא"מ א"כ שחיטו חולין בפנים מגלן דלא מטמא, אי משחיטת חולין בחוך הא היי בהכשירו, ואי משחיטת טריפה בחוך הא נמי היי בהכשירו לענין לטהרו מידי נבילה. וי"ל בדפרש"ד ההשתא לא גמרי להו מחולין בחוץ בדקאמריטן בגמרא אלא משחיטת קדשים בפנים ומה קדשים שאין בהם לד שחיטה כרי, ומ״מ מלריכיטן לטעמא דלא שוה בפנים כבחוץ לחולין בחוץ, וא״מ א״כ מליקס חולין כרי (כסוג בחודי

בהיכשרו מדבר שבהיכשרו ולא והתניא

מנין ליוצא שאם עלה לא ירד שהרי יוצא •

כשר בבמה תנא יאזאת תורת העולה ריבה

סמיך ליה: מתני' ימלק ונמצאת מריפה

ר' מאיר אומר אינו מממא בבית הבליעה

טריפה דכתיב בקרא להך דרשא למעוטי פנים: אידי ואידי. בין בהכשרו ויש לומר כיון דאם עלה לא ירד הכשרו קרינא ביה בהו